

„Költői, gyönyörű és nyers.
Olyan new adult könyv,
amelyet még soha nem olvastunk.”

– *Unbound Book Reviews*

LUCAS

A Preston fiúk 1.

*fine
selection*

JAY MCLEAN

JAY MCLEAN

LUCAS

A Preston fiúk 1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

A faimnak

PROLÓGUS

LUCAS

ARUHÁMON MÉG NYIRKOS A VÉR, a kezemen már nem. Valamikor a kórház és az őrizet között sikerült csupán vörös foszlányokká válnia a két tenyeremen és az ujjaimon. Az arcomon is érzem, ahol a már bőrömbe ivódott könnyekkel keveredik. Azon gondolkozom, vajon a cellában hogyan látnak engem a többiek – alig hogy férfi, a szoba sarkába kuporodva, vérfoltos szmoking, fél pár cipő –, majd egy pillanatra elképzelem a gondolatokat és történeteket, amik átfutnak az agyukon.

Talán autóbalesetem volt, részegen.

Talán verekedtem, részegen.

Talán megpróbáltam megölni valakit.

Igyekszem nem túl sokáig gondolkozni ezen, a tetteim következményei meghaladják az agyi kapacitásomat. Úgyhogy inkább lebámulok magam elé a földre, a megmaradt, véres cipőm nyoma oda vezet, ahol ülök, mint egy térkép a vesztetemhez, és az egyetlen dologra gondolok, aminek van értelme.

Rá gondolok.

És elmerengek azon, hogy vajon meg tudok-e valaha szabadulni a kezem között tartott erőtlen teste látványától, *az érzésétől*.

TIZENHAT KATTANÁS.

Nyolc másodperc.

Ennyi időbe telt felismernem, hogy négy éve szerelmes vagyok belé.

Nyolc sorsfordító másodperc.

És pontosan ennyi időbe telt őt elveszítenem.

LOIS, RÉGEN

– Kedves a főnöködtől, hogy áthívott minket – mormogtam apámnak, aki mellettem ült, és a kormányt fogta, miközben áthajtottunk egy új városra, amit az otthonunknak kellett volna hívnunk.

A válás után apa új kezdetre vágyott, ami azt jelentette, hogy a lehető legtávolabb akart kerülni az anyámtól. Ha csalódott is volt, amiért csupán potom négyóránnyira sikerült munkát találnia, sosem említette. De biztosított arról, hogy a munka jó, és jól is fizet egy építésvezetőnek. És bár a város sokkal kisebb, mint ahol az addigi éveimet töltöttem, apa azt mondta, jó hely, ahol a gyerekkorom hátralévő részét leélhetem, amíg végül úgyis otthagynom őt majd jobb lehetőségeikért, mint a főiskola és hasonlók. Ezek az ő szavai voltak, nem az enyéme. Ráadásul én csak tizenegy éves voltam ekkor. Elég idős, hogy legyen véleményem, de még túl fiatal, hogy bármelyik verzió foglalkoztasson.

– És milyen a főnököd? Tom, ugye?

Apa bólintott, ahogy sávváltás előtt belenézett a visszapillantó tükröbe.

– Elég kedvesnek tűnik. Magas. A felesége pedig nagyon kicsi. Kathynek hívják.

Az apám azok közé a férfiak közé tartozik, akik látszólag sosem öregszenek. Azt leszámítva, hogy ő sosem tűnt fiatalosnak. Mindig szakállas volt, amiben itt-ott ősz szálak látszottak, és mindig sötét karikák voltak a szeme alatt, mintha *állandóan* fáradt lenne. Viszont ami a leginkább szembetűnő volt, hogy mindig úgy nézett ki, mint aki aggódik – mintha a világ hamarosan véget érne, és ő lenne az egyetlen, akit beavattak a titokba. Amikor anyuval rosszabbra fordultak a dolgok, az aggodalom stresszbe, majd félelembbe, végül lassan beletörődésbe fordult. Szerintem az egészben a beletörődés volt neki a legrosszabb – tudni és *hinni*, hogy csak ő és én vagyunk a világ ellen. Aztán felajánlották neki ezt az állást. Nem hiszem, hogy láttam volna mosolyogni a *Töréspont* óta: amikor az anyám egy széket vágott a fejéhez.

Most megbökte a könyökével az oldalamat, és lemosolygott rám.

– Találd ki, hány gyerekük van! – mondta.

Megvontam a vállam, és elhessegettem a gondolataimat.

– Hány?

– Tippelj, Lo! – mondta, érződött a hangján a lelkesedés.

– Nem tudom. Négy?

– Több.

– Öt?

Megrázta a fejét.

Jobban kihúztam magam az ülésemben, elkerekedett szemekkel kérdeztem meg:

– *Hat?*

Bólintott, hála az égnek. Ha több, a szemeim ki is estek volna a fejemből.

– Aha. Öt fiú és egy lány. A lány a legidősebb. És mindegyikük neve *L* betűvel kezdődik. Látod, *Lois*? Pont illeni fogsz középük.

Lenéztem a vietnami papucsomra, a farmersortomra és a pólómra, amin egy macska képe és a *Miáú, fizetnek, hogy doromboljak* felirat szerepelt.

– Talán egy szép ruhát vagy valami hasonlót kellett volna felvennem. Úgy értem, hogy megpróbáljam lenyűgözni őket.

Beleteml egy kis időbe, hogy válaszoljon, és amikor megtette, a szavai úgy mellbevágtak, hogy még most, hat évvel később is hangosan és tisztán hallom őket.

– Te az agyaddal nyűgözöd le az embereket. A kedves szíveddel és a szerény viselkedéseddel. És bár gyönyörű lány vagy, nem a kinézetednek vagy az öltözékednek kell okoznia az emberek csodálatát. Amikor nagyobb leszel, és a fiúk elkezdnek figyelni rád, szeretném, hogy emlékezz erre. Mert ha *csupán* a külsőd vonzza őket, akkor ők nem a te embereid, Lo. Jobbat is kaphatsz. Jobbat *fogsz* kapni.

Ez a beszéd egymagában épp elég ok volt arra, hogy miért döntöttem úgy, elköltözöm vele, ahelyett, hogy az anyámmal maradnék.

– Kivéve, ha Justin Timberlake az – vicceltem, így próbáltam elrejteni a szavai által kiváltott valós reakciómat. – Neki tetszhetek a külsőmért, igaz?

Apa kuncogott a bajsza alatt.

– Justin Timberlake-nél aztán *végképp* kaphatsz jobbat.

– Nem hiszem! – mondtam komolyan. *JT komoly volt részemről.*

Apa nevetett, és olyan tiszta hang volt ez, hogy abban a pillanatban szinte utáltam az anyámat, amiért ezt olyan nagyon igyekezett elvenni tőle. Igen, fiatal voltam, de nem voltam vak. Vagy süket. És

bár abban biztos vagyok, hogy nem tudtam *mindenről*, ami kettejük között zajlott, eleget tudtam.

Visszakalandoztak a gondolataim Tomra és Kathyre és a hadseregnyi gyerekükre.

– Apa... – Oldalról rápillantottam. – Biztos, hogy szeretnéd ezt az állást? Lehet, hogy ezek az emberek egy különös poligám szekta tagjai. Sosem tudhatod... Egyik nap építkezésen dolgozol a pasasnak, másnap meg megkéred az embereket, hogy igyanak ciánnal mérgezett Kool-Aidet.

Apa vidáman forgatta a szemét.

– Jobban kellene ellenőriznem, miket nézel a tévében. A valós eseményeket bemutató bűnügyi műsorokból elég volt. – Lassított az autóval, majd megállt. – Azt hiszem, megjöttünk. – Áthajolt a kormány fölött, hogy megnézzé a számot a postaládán. Jóformán csupán ezt lehetett látni az utcáról. Ezt és egy hosszú, kavicsos behajtót, amit rengeteg fa vett körül. – Aha, ez az – mondta magának, majd ráfordult a behajtóra, hogy a mindkét oldaláról nyíló kapuk között lassan beguruljunk. – Ejha... – suttogeta, és *ejha* is volt.

Mintha lelassult volna az idő, amikor előbukkant a Preston-ház. Gyönyörű, fehér, kétemeletes ház, sötét színű spaletták az ablakokon és körben egy terasz. Volt egy különálló garázs is, fölötte egy lakás, az udvar gondozott és ápolt volt, tökéletesre igazított. Ilyen házat a magazinokban lehet látni. Gyanítom, hogy nem kellett volna meglepődnünk, hiszen Tom Prestoné volt a legnagyobb építőipari vállalkozás Észak-Karolinának ezen a felén, de akkor is... Soha korábban nem láttam még ilyen pompás dolgot. Legalábbis a való életben nem.

Egy alacsonyabb léckerítés vette körül a házat, valószínűleg azért, hogy Prestonék az összes gyereküket látótávolságon belül tudják a

birtokukon, ami száz hektárnál is nagyobb lehetett. A tavat *nem* beleszámolva.

Ahogy közelítettünk, emberek kezdtek előjönni, látszólag mindenhonnan. Egy. Kettő. Három... Négynél abbahagytam a számozást. A *Négyestől* elakadt a lélegzetem, az ujjaimmal a felsőmet babráltam, és csak az járt a fejemben, hogy tényleg egy szép ruhát kellett volna felvennem.

Apa nem viccelt, amikor azt mondta, hogy a főnöke magas. Széles is volt. Nem túlsúlyos, csak nagy... és hihetetlenül zavarba ejtő, bár kétlem, hogy az akart lenni. Mély hangja volt, ami mintha visszhangzott volna körülötte. Ahogy az előkertjükben álltunk, Tom bemutatatta a családjának az apámat – Brianként, az új építésvezetőjeként –, majd engem is. Sok név volt, és sok biccentés vegyült a nevek közé. Őszinte leszek, egyedül Kathy, a feleség, Lucy, a lányuk és Lucas, vagyis a Négyes neve ragadt meg.

Őt mutatta be legutoljára.

– Luke annyi idős, mint te, Lois – mondta az anyukája. A nap le sütött a nőre, amitől világított a fehér ruhája, és ragyogott a sötét haja. Kathy úgy nézett ki, mint egy angyal, a mellkasom pedig elszorult, ahogy próbáltam nem hiányolni az anyámat. Hozzátette: – Ugyanabba az iskolába és osztályba fogtok járni, amikor a nyár véget ér.

– Nem nagyszerű ez? – mondta apa, és felém biccentett.

– Nagyszerű – ismételt meg, és feljebb toltam a szemüvegemet az orromon.

Lucas ugyanezt tette a saját fekete, vastag keretes szemüvegével. Illet a sötét hajához és az élénkkék szeméhez. Aztán elmosolyodott, így kilátszott a rés a metszőfogai között, és *bakker, helyes volt.*

Tizenegy éves voltam, ő pedig helyes.

Helyes volt, és *engem* nézett.

– Majd bemutatlak a barátaimnak, hogy tudjál kikkel lógni – mondta, és kiejtette a kezéből a baseballkesztyűjét. Néztem, ahogy a kesztyű a lábunk alatt lévő tökéletes, zöld gyepre esik, majd felnéztem rá. Még mindig mosolyogott. *Még mindig helyes volt.*

– Köszönöm! – Esküszöm, egész életemben nem éreztem magam ennyire bénának.

– Hoztam kekszet – mondta az apám, és felemelte a kezében lévő bolti műanyag dobozt. Hirtelen mozgás támadt a szavaira.

Lucy szólalt meg.

– Megyek olvasni. – Ezzel felszáguldott a terasz lépcsőin, nyomában az egyik öccsével. Az egyiptetűjű ikrek a másik irányba mentek, és elkezdtek labdát dobálni. Egy másik testvér motyogott valamit a bajsza alatt, majd eltűnt, és a telefon is megszörrent.

– Majd én felveszem – mondta Kathy, és elnézést kérve távozott.

Tom a háza felé mutatott.

– Hátul nekiállok grillezni.

– Nagyon jól hangzik. – Apa megszorította a vállam, és követte Tomot.

Én elindultam vele, de egy kéz ért a karomhoz, mire megfordultam, és Lucast láttam, aki még jobban mosolygott, és *még helyesebbnek tűnt.*

– Szeretnél valami menőt látni? – kérdezte.

A titkos rejtekhelyére vitt, messze a léckerítéstől, de nem elég messze ahhoz, hogy ne lássuk a házat. Hogy miért mutatta meg nekem, amikor ennek titoknak kellett volna lennie, fogalmam sem volt. De

nem is érdekelt. Két fa között volt a hely, egy régi pléd lógott a törzsek között, egy rakás leveles ág alatt elrejtve.

– Ez *tényleg* menő – mondtam.

– Várd ki! – Félretolta az ágakat, majd a hely sarkában egy bádogdobozra mutatott.

– Mi ez?

– Titkos tartalék – suttogta, és körbenézett. Én ugyanezt tettem. Őszintén, fogalmam sem volt, mit csinálok. Azt említettem már, hogy helyes volt?

Letérdelt, kosz szállt fel a becsapódástól.

– Gyere! – mondta, az egyik kezével intett, míg a másikkal felvette a dobozt.

Mellétérdeltem, a karunk összeért, ahogy felemelte a tetőt.

– Bakker! – fröcsögte.

– Mi a baj?

– Logan – válaszolta egyszerűen.

– Ki?

Sóhajtott.

– Az öcsém.

Pislogtam.

– Jó. Szóval van Lucy, utána én – magára mutatott –, Lucas. Aztán ott van Leo, Logan és az ikrek, Lincoln és Liam.

– Ó! – bólintottam, próbáltam nem csupán a neveket megjegyezni, de a sorrendet is. – Mi van Logannel?

Lucas ingatta a fejét, ahogy előhúzott egyetlen Snickerst.

– Biztos ellopta a többit. Csak egy van itt. – Felém nyújtotta. – A tiéd.

Megráztam a fejem.

– Nem, a tiéd.

– De te vagy a vendégem. A *barátom*.

Elrejtve a mosolyom elvettem tőle a csokoládét, kibontottam, félbetörtem és széthúztam. Majd nekiadtam az ő felét.

– A barátok osztozkodnak – mondtam neki.

Csendben ettünk.

– Az öcsém olyan hülye – szólalt meg egy idő után Lucas. – Itt csak Snickersek voltak, ő meg allergiás a diófélékre.

Kitört belőlem a kuncogás.

– Akkor miért vitte volna el őket?

Lucas forgatta a szemét.

– Mert ő *Logan*.

Később megtanultam, hogy az az egyszerű szó, hogy *Logan*, azzal a hangsúllyal, ahogy akkor mondta, épp elég magyarázatként szolgál a Preston-háztartásban.

Az anyukája egy perc múlva hívott minket, mire Lucas hirtelen felpattant, és a csokis, koszos kezét a Superman logós pólójába törölte, majd felém nyújtotta.

– Készen állsz?

Megfogtam Lucas kezét. Ő volt az első fiú az életemben, akinek a kézfogásától izgatott lettem. Abban a pillanatban elengedte, ahogy álltam.

– Verseny a kerítésig? – kérdezte.

Miután lenéztem a ruháimra, megvontam a vállam.

– Jó.

– Készen állsz? – Már akkor felvette a térdelőrajtot.

Utánoztam a pózt, és azzal nem foglalkoztam, hogy ő tornacipőben van, én meg vietnami papucsban.

– Készen.

– Rajt!

Én nyertem.

Lucas fújt egyet, ahogy elvette az anyukájától a papírtányért.

– Jól lehagyott, fiam – cukkolta Kathy.

Én kuncogtam.

Lucas azt válaszolta:

– Ez volt az utolsó alkalom. – És ez is volt.

Az anyukája nevetett, beleborzolt a fia hajába, majd odaadta nekem is a tányéromat. Egy hosszú pillanatig elnézett minket Lucasszal, aztán felkiáltott.

– Tom! Brian! Gyertek, ezt nézzétek!

Lucasszal egymás mellett maradtunk, és próbáltunk nyugodtan lélegezni, amíg arra vártunk, hogy mindkettőnk apja csatlakozzon hozzánk. Mindannyian minket néztek, Kathy mosolya minden pillanattal egyre nagyobb lett. Lucas pólójára mutatott.

– Clark Kent – mondta, majd rám pillantott. – És Lois *Lane*.

ELSŐ FEJEZET

LUCAS

LANEY! – KOPP, KOPP. – Laney, nyisd ki az ajtót! – Hajnali egy óra, kukk sötét. – Hé, Laney! – Újra kopogok, ezúttal erősebben. Fény világít az ajtó alatt, mire zsebre vágom a kezem, és várok. Végre kinyílik az ajtó, előtűnik Laney, flanelpizsamában van, a fekete haja egy szénakazal. Hunyorog, mintha próbálná kivenni, hogy ki áll az ajtajában... Mintha lehetne más. – Beengedsz? Egy örökkévalóság óta várok.

Lassan megfordul, halkán motyog valamit, vonszolja a lábait az alsosori szobájának csempéjén.

Lerázom magamról a kabátom, majd a szobán keresztül a kanapéjára dobom. Mire visszanezék rá, az ágya szélén ül, és dörzsöli a szemét. Frusztráltan nyög egyet, bebújik a paplan alá, és megszólal.

– Milyen volt a nyárvégi buli?

Kibújok a farmeremből, a pólóban és az alsónadrágomban állok.

– Mint mindig – mondom neki, és kiveszem az ágya végében lévő ládából a plusz takarót, párnát. Megcsinálom a szokásos helyem a

kanapén, ő pedig várja, hogy elhelyezkedjem. Nem néz engem, bár néha szeretném, hogy nézzen. Egó és hasonlók.

– Grace ott volt?

– Aha.

– És nem tudtál volna hozzá menni, vagy ami még jobb, abba a csodálatos garázs fölötti lakásba a házatokban, ami csak a tiéd?

– Morcos vagy. – Válaszra várok, és amikor semmi nem érkezik, folytatom. – És tudod, hogy nem vihetek lányokat a házba.

– Biztos vagyok benne, hogy be tudnál csempészni egy lányt, mivel még csak nincs is egyben a házzal. – Mutogat nekem, hogy siessek, így felpüfölöm néhányszor a párnát, bebújok a takaró alá, végül a lámpára bökök.

Amint sötétség telepszik a szobára, megszólalok.

– Nem viszek lányokat haza, mert ez apa szabálya, és én tiszteletben tartom. – Laney felé nézek, de csak a teste körvonalát tudom ki-venni. – Talán csak hiányzik, hogy veled lógjak. – Oldalra fordulok, próbálom jobban kényelembe helyezni magam, de hideg van, és a kanapé nem olyan, mint régen volt.

– Laney?

– Mi van? – csattan fel. Mérges. Annyira helyes, amikor mérges.

– Fázom.

– Kibírod, seggfej hercegnő.

– Gonosz vagy.

Hangosan sóhajt, ahogy mocorog az ágyában, és még mielőtt fel-ajánlaná, én már talpon vagyok, kezemben a párnával, és felé sétálok.

– Én a szöges ellentéte vagyok a gonosznak, főleg, ha rólad van szó.

Megengedek magamnak egy mosolyt, mert tudom, hogy nem lát engem. Majd az ágyára dobom a párnát, és a paplanja alá bújok. Ez

egy olyan játék, amit újra meg újra eljátszunk. Egy játék, amiben *mindig* nyerek. Az oldalamba fordulok, a háta felé.

– Laney?

– Mi van?

– Még mindig fádom. Kifizünek? – Csak Laney társaságában használnám valaha Lachlan totyogóbeszédét. Nemcsak azért, mert béna, hanem mert ő az egyetlen, aki megérti.

Idegesen felsóhajt, de azért hátratolat, amíg a teste hozzányomódik az enyémhez. Az egyik karomat becsúsztatom a párnája alá, a másikat átvetem a derekán.

– Jéghideg vagy – mondja, a hangja feszes.

– Hát, ja, a szobád egy jégbarlang.

– Te vagy a leghidegebb vérű ember, akit ismerek.

Elnyomok egy nevetést, közelebb húzom magamhoz, a teste hőjét használom, hogy felmelegítsen.

– Ez egy igazságtalan feltételezés. Hány srácnak hagytad, hogy így tartson téged? – Nem válaszol. Sőt, olyan sokáig van csendben, hogy megkérdőjelezem a szavaim helyességét. *Ez gonosz volt?* Talán az volt. Még ha *igaz* is. – Sajnálom – mondom, mert voltam ahhoz elég lánynyal, hogy tudjam, egy szó meg tud spórolni minden jövőbeli drámát.

– Semmi baj. Aludnom kell, neked meg befogni.

– Értettem. – Közelebb bújok.

– Ittál ma este? – kérdezi.

– Aha. Három light sört. 435 kalória. El kellene tudnom holnap reggel égetni. Tizenhat kilométer... Tizenöt perc, plusz a szokásos kör, amit futok.

Sóhajt.

– Idevezettél?

– Ha vezettem volna, nálam lennének a kulcsaim, és ha nálam lennének a kulcsaim, be tudtam volna engedni magam, és nem kellett volna állnom...

– Bocs, hogy megkérdeztem – vág közbe.

– Nagyon pattogós vagy ma este. Mi van veled?

Megfordul, hogy felém nézzen, a szeme még mindig csukva van.

– Fáradt vagyok.

Magam mögé nyúlok, felkapcsolom a lámpát, közben pedig leverem a szemüvegét az éjjeliszekrényről. Visszateszem, majd újra felé fordulok. És próbálom őt megfejteni – ugyanúgy, ahogy láttam, a nővérem pasija csinálja a nővéremmel.

– Ha valami lenne, elmondanád, ugye?

Lassan kinyitja a szemét. Először az egyiket, majd a másikat. A szája sarka felfelé görbül, amiből tudom, hogy jó dolgot mondtam. A homlokát a mellkasomra teszi, az ujjai csiklandozzák az enyémeket. A samponja illata megcsapja az orrom: kókusz, zöldcitrom és *Laney*.

Nem tudom, mennyi ideig fekszünk így, a lámpa ég, a kezem *Laney* derekán, a feje a mellkasomon, amikor megkordul a gyomrom, és belehasít a váltakozó lélegzetvételünk hangjába. *Laney* nevet egyet, a lehelete felmelegít.

– Éhes vagy? – kérdezi, és hátradönti a fejét, hogy rám nézzen.

Nem tudom pontosan, mennyit lát belőlem a szemüvege nélkül, de a kontaktlencsémel én mindenét látom. A szeplőket az orrán, a heget a jobb szemöldöke alatt, a telt ajkait... Megízleltem már azokat az ajkakát. Véletlenül, de attól még számít. Karácsony volt. Tizenöt évesek voltunk. Az arcát akartam megpuszítani, ő az enyémet, viszont a szánk ért össze. *Laney*-nek eperíze volt, és a mai napig nem tudok úgy nézni vagy szagolni epret, hogy ne jutnának eszembe *Laney* telt ajkai.

– Luke?

– Hm? – *Bakker, egy pöcs vagyok.*

– Szeretnéd, hogy csináljak neked valamit?

Nagyot nyelek, és bárhova nézek, csak rá nem.

– Nem baj?

Laney ledobja mindkettőnkéről a takarót, majd átnyúl felettem a szemüvegéért.

– Már úgylis ébren vagyok.

– Neked kellene csinálnod a saját szendvicseidet – motyogja Laney, és háromszögekre vágja a kenyeret, mintha Lachlan lennék. Összevonja a szemöldökét. Dühös. Helyes, amikor dühös. Mindig helyes.

Előre-hátra himbálom a lábamat, ahogy a konyhapulton ülve nézem őt.

– Amikor legutoljára csináltam, majdnem hánytam attól, amit beletettem.

Odaadja nekem a tányért, és a hűtőhöz megy.

– A savanyú uborka és a mogyoróvaj nem... – Elharapja a végét.

– Egyszerűen undorító, Luke. – Kinyitja az ajtót, és megkérdezi. – Víz vagy üdítő?

– Víz.

Elkapom az üveget, amit a fejem felé dob, majd lefagyok, amikor meghallom, hogy kinyílt a bejárati ajtó.

– Ez az apukád?

Megvonja a vállát.

– Valószínűleg.

A mikro órájára nézek, és teli szájjal megkérdezem:

– Hajnali fél kettő van. Hol volt?

Laney keresztezett karral a pultnak dől mellettem.

– Egy randin.

– Lois, te vagy az? – kiabálja Brian a bejáratból. Laney nem válaszol. – Azt hittem, hangokat hallottam. – Brian bedugja a konyhába a fejét, és elmosolyodik, amikor meglát engem. – Lucas – mondja üdvözlésképpen.

Mielőtt válaszolhatnék, Laney szól hozzá.

– Fiatalember. Van fogalmad arról, mennyi az idő?

Brian nevet.

Én kuncogok.

Majd Laney folytatja.

– Egész éjjel betegre aggódtam magam! – És már nem tudom megmondani, hogy viccel-e.

Brian forgatja a szemét.

– Sajnálom, *anyu*.

– Hívhattál volna – mondja Laney.

A konyhába jön az apukája.

– Mondtam, hogy sajnálom – siránkozik drámaian.

Laney kuncog.

Ó, szóval viccel. Hát, elég szarul olvasom őt.

Brian kettőnket nézve megszólal:

– Hadd találjam ki, milyen volt a ti estétek. Te – Laney-re bök – itthon voltál, és tévét néztél, vagy sálat kötöttél, míg te – rám mutat – egy buliba mentél inni, majd átjöttél, és a lányom ajtaján kopogtál.

Belekortyolok a vízbe, majd leugrom a konyhapultról.

– Te meg – mondom, és rábökök – *randira* mentél?

– Igen – mondja felszegett állal.

– És... – billegek egyik oldalról a másikra incselkedve. – Mi a neve? Mit csinál?

– Mistynek hívják.

– Ó! – mondom kuncogva. – Sztriptíz táncos?

Laney lekever egy tockost.

– Luke!

Brian nevet.

– Az biztos, hogy olyan teste van, mintha az lenne.

– Apa!

– Mi van? – mondjuk Briannel egyszerre. Majd ő felvont szemöldökkel hozzáteszi: – Rendőr. Bilincsek és hasonlók.

– Apa! – kiabálja Laney.

– Szép. – Adok Briannek egy pacsit. Az évek alatt közel kerültünk egymáshoz. A családi összejárásokon és meccseken túl gyanítom, szükségesnek látta, hogy megismerje a gyereket, aki folyamatosan a bejárati ajtajukon kopog, és megkérdezi, hogy láthatja-e a lányát. Nem rossz ez. Egyáltalán. Kedvelem Briant, és nagyon remélem, hogy ő is kedvel engem. Biztos így van, nem? Úgy értem, oka van annak, hogy megengedi, hogy éjjel bármikor bekopogjak Laney ajtaján, és az ágyába bújjak. Hát, az ágyas részről valószínűleg nem tud. Arról mindig teszünk, hogy úgy nézzen ki a kanapé, mintha aludtak volna rajta.

– Drágám, miért nem mész el soha Luke-kal ezekbe a bulikba? – kérdezi Brian a lányát.

Laney megvonja a vállát, és a földre néz.

– Nem igazán az én terepem.

– Igen, de ha Luke ott van, akkor...

– Nem hív meg engem – vág közbe Laney.

– Jönnél? – kérdezem hangosan. *Túl hangosan.*

Laney rám kapja a tekintetét. Ahogy az apja is. Csodás. *A Sanders-nézés.* Kevés ijesztőbb dolog van az életben, mint a Sanders-nézés. Hebegek:

– Én csak, úgy értem, ez nem igazán... Te nem...

– Nem mennék – mondja Laney megmentve engem.

– Miért nem? – kérdezi Brian. – Majdnem tizennyolc vagy, Lo, és alig hagyod el a házat.

Laney vállat von.

– Csak azért, mert neked az elmúlt évben lett társasági életed, nem jelenti azt, hogy *nekem* is kell hogy legyen.

Brian megint forgatja a szemét.

– Kint kellene lenned... – mondja, és a levegőbe emeli a kezét.

– ...Hibázni, megkedvelni valakit. Nem szerelembe esni. Azt még nem. De legalább randizhatnál.

Félrenyelem a falatot, amit épp bekaptam.

– Randiztam – mondja Laney. De nem büszkén vagy gunyorosan. Inkább tárgyilagosan, amiből tudom, hogy igazat mond, és pusztán ettől a gondolattól megakad az étel valahol a torkom és a gyomrom között, mire ütögetem a mellkasomat, reménykedve, hogy az érzés elmúlik.

– Kivel? – kérdezi Brian méregetőn.

– A *kivel* nem fontos.

Brian közelebb lép Laney-hez.

– Mondd el!

Nyelj egyet. Víz. Vegyél levegőt.

Laney összeszorítja a száját, megtagadja a választ.

Kettejüket nézem, mert épp most jöttem rá, hogy egyvalami ijesztőbb a Sanders-nézésnél. A Sanders-farkasszemezés.

– Sajnálom – adja meg magát Brian, és hátrálép. – Csak aggódom, hogy lemaradsz az életről.

Laney rám bök.

– Mert nem akarok *ő* lenni?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Hé! – nézek le magamra. – Mi a baj *velem?*

Brian kettőnkre mutat.

– Ti ketten miért nem...

– Apa, ne már! Ő *Luke*.

Áúcs.

– Én is itt vagyok!

Mindketten nevetnek. Nem tudom, miért. Én nem találok ezt viccesnek.

– Jó éjt, gyerekek! – mondja Brian, megfordul, és int egyet a levegőben.

– Várj! – Húzom ki magam. – Mi a baj *velem?*